

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **L. K.** , zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. února 2016, č.j. KUKHK-2992/DS/2016/SR, **t a k t o** :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. **Předmět sporu**

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně Městského úřadu Náchod ze dne 9. 11. 2015, č. j. 15785/15/DSH/VF, sp. zn. KS 5253/2013 DSH. Tímto rozhodnutím zamítl ve smyslu § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), správní orgán prvního stupně námitky žalobce proti záznamu dvanácti bodů v registru řidičů a tento záznam potvrdil.

II. **Obsah žaloby**

Ve včasné žalobě uplatnil žalobce dvě žalobní námitky.

V první z nich namítal, že žalovaný coby odvolací orgán nerespektoval odvolací důvody, resp. nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, jimiž byla rozhodnutí jiných odvolacích správních orgánů. Konkrétně se jednalo o rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. dubna 2014, č.j. MSK 49924/2014. Dle žalobce se přitom jednalo o rozhodnutí ve věci shodné.

K podané žalobě žalobce doložil, kromě výše uvedeného rozhodnutí, ještě další rozhodnutí správních orgánů. Fakticky se jednalo o rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. října 2014, č.j. MSK 126113/2014, rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 12. listopadu 2014, č.j. MSK 121761/2014, a rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. ledna 2015, č.j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3. Dle jeho názoru se tato rozhodnutí vztahovala ke skutkově obdobným věcem, přičemž zmiňované správní orgány u jednotlivých rozhodnutí posuzovaly i dílčí podklady (rozhodnutí vydaná v blokových řízeních) z hlediska, zda mohou být způsobilým podkladem pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče.

Závěry správních orgánů obsažené v těchto rozhodnutích o vadách pokutových bloků způsobujících jejich nezpůsobilost být řádnými podklady pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče by dle žalobce měly být respektovány i jinými správními úřady. Vyjádřil přesvědčení, že by mezi krajskými úřady měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných a z hlediska právní jistoty považoval za nemyslitelné, aby tytéž správní orgány v jiné místní působnosti postupovaly a rozhodovaly způsobem odlišným.

V další části žaloby se žalobce věnoval konkrétně vadám jednotlivých podkladů pro záznam bodů do registru řidičů:

- 1) K pokutovému bloku **série FD/2013 D1285520 ze dne 11. 4. 2013** namítl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f8“. Rozhodnutí dle něho obsahuje chybnou právní kvalifikaci, vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (zda k přestupku došlo na soukromém pozemku či veřejné pozemní komunikaci), není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupku, popis skutku je ve formátu „nedal přednost“, což nepopisuje porušení jakékoliv povinnosti řidiče stanovené zákonem. Chybně je uvedena právní kvalifikace „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“, přičemž správně by mělo být „§ 4 písm. c zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.
- 2) Pokutovému bloku **série CM/2010 M5076810 ze dne 16. 10. 2012** vytkl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f5“. Rozhodnutí dle něho obsahuje chybnou právní kvalifikaci, vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (zda k přestupku došlo na soukromém pozemku či veřejné pozemní komunikaci), není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupku, popis skutku je ve formátu „červená“, což nepopisuje porušení jakékoliv povinnosti

řidiče stanovené zákonem. Chybně je uvedena právní kvalifikace „§ 70/2a z. č. 361/2000 sb“, přičemž správně by mělo být „§ 70 odst. 2 písm. a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.

- 3) U pokutového bloku **série AP/2009 P0475340 ze dne 2. 8. 2012** žalobce konstatoval, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f3“. Rozhodnutí dle něho obsahuje chybnou právní kvalifikaci, vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (zda k přestupku došlo na soukromém pozemku či veřejné pozemní komunikaci), není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupku, popis skutku je ve formátu „rychlost“, což nepopisuje porušení jakékoliv povinnosti řidiče stanovené zákonem. Chybně je uvedena právní kvalifikace „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb“, přičemž správně by mělo být „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.

Z vytýkaných důvodů požadoval žalobce napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení včetně povinnosti zavázat jej k náhradě nákladů řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se plně odvolal na žalobou napadené rozhodnutí. Přesto se zabýval všemi záznamy, kterými žalobce dosáhl 12ti bodů v rámci bodového hodnocení řidičů, když zkoumal jak všechna rozhodnutí o uložení blokové pokuty (pokutové bloky), tak i oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4.2014, č. j. MSK 4992812014, není pro žalovaného závazné.

Žalovaný setrval na stanovisku, že pokutové bloky spolu s oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení jsou dostatečným a přesvědčivým podkladem pro záznam bodů v rámci bodového hodnocení řidičů tak, jak byly do karty řidiče žalobce zaznamenány, a uváděné námitky proto nejsou důvodné. Na pokutových blocích jsou uvedeny správné kvalifikace přestupků, taktéž místa spáchání přestupků jsou uvedena dostatečně konkrétně, aby bylo možné zapsat správný počet bodů do bodového hodnocení. Na základě výše uvedených skutečností navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili oba účastníci řízení souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada.

Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. června 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. července 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42 (veškerá judikatura Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).

Jestliže tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud rovněž jen v obecné rovině. Toto stanovisko zaujal i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dne 24. srpna 2010, v č.j. 4 As 3/2008-78, který zastal názor že: *„Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby... . míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*

Krajský soud v návaznosti na shora uvedené konstatuje, že první žalobní námitka je zjevně abstraktního charakteru, bez jakékoli zřejmé souvislosti s osobou žalobce, vůbec nereaguje na odpovídající skutkové okolnosti projednávané věci. Tak vysoká míra obecnosti žalobní námítky znemožňuje soudu konkrétněji na ni reagovat.

Žalobce totiž formuloval první žalobní námitku ve zcela obecné rovině. V žalobě bylo pouze stroze uvedeno, že se odvolací orgán nezabýval předloženými důkazními prostředky, aniž by žalobce jasně vyjádřil spojitost těchto důkazních prostředků s jeho řízením. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že oním důkazním prostředkem mělo být rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. dubna 2014, č.j. MSK 49924/2014. Toto rozhodnutí bylo spolu s dalšími rozhodnutími (rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. října 2014, č.j. MSK 126113/2014, rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 12. listopadu 2014, č.j. MSK 121761/2014, a rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. ledna 2015, č.j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3) předloženo se žalobou i krajskému soudu.

Uvedená rozhodnutí se ovšem nijak konkrétně netýkají osoby žalobce, ani nemají přímou skutkovou spojitost s věcí, o níž je jednáno. Žalobce tak krajskému soudu jako východisko pro úvahu poskytl pouze příkladná rozhodnutí správních orgánů bez dalšího komentáře, v čem přesně spatřuje souvislost a provázanost s danou věcí. Krajský soud podotýká, že je to právě individualizace a jasná specifikace námitek ze strany žalobce, která vede správní orgány, a posléze rovněž správní soudy, k povinnosti na konkrétní námitky a výhrady jasně a konkrétně reagovat.

Navíc není pravdivé tvrzení, že by se žalovaný v odvolacím řízení existenci rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. dubna 2014, č.j. MSK 49924/2014, které přiložil k odvolání, nezabýval. Naopak. Žalovaný odvolací námitce spojené s předložením tohoto rozhodnutí věnoval celou stranu 14 napadeného rozhodnutí, v jejímž závěru se výslovně vypořádal s principem předvídatelnosti (právní jistoty) v činnosti správních orgánů a v souvislosti s tím rovněž s existencí citovaného rozhodnutí a jeho závaznosti pro rozhodování jiných správních orgánů. K těmto právním závěrům nemá krajský soud žádné zásadní výhrady a v podrobnostech na ně odkazuje.

Pokud jde o druhou žalobní námitku, krajský soud dále uvádí, že stěžejní je pro dané řízení otázka přezkumu záznamu v registru řidičů v řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu, zvláště pak rozsah tohoto přezkumu. Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

V tomto směru lze taktéž poukázat na judikaturu Nejvyššího soudu. Konkrétně v rozsudku ze dne 6. srpna 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, vymezil rozsah řízení o námitkách následujícím způsobem: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je. Jedná se zde o důsledek zásady presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci. Je tedy zřejmé, že ověření existence podkladů pro záznam v rámci rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů je užší a než případné přezkumné řízení ohledně jednotlivých podkladových rozhodnutí pro provedení záznamu bodů, jak správně uvádí stěžovatel.*“

V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda záznam byl proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá bodovému hodnocení přestupkového jednání. Tomu pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tedy ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečností uvedeným v rozhodnutí

nebo v dokladu o blokové pokutě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010-59).

Nejvyšší správní soud setrvale judikuje (srov. např. rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20), že blokové řízení je řízením zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem - uložením pokuty. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je upravuje zákon o přestupcích, zejména v ustanovení § 84 a § 85. Tomu odpovídá i závěr obsažený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, podle kterého *„rozhodnutí vydané v blokovém řízení (pokuta uložená v blokovém řízení) musí, aby se jednalo o vykonatelné správní rozhodnutí (rozhodnutí orgánu státní správy nebo samosprávy), obsahovat náležitosti, které jsou uvedeny v ustanovení § 85 odst. 4 věty druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (ve znění pozdějších předpisů), a další údaje, jak vyplývají z použití bloku k ukládání pokut, vydaného podle ustanovení § 85 odst. 1 tohoto zákona. Nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, musí rozhodnutí v blokovém řízení (blok na pokutu na místě nezaplacenou) obsahovat též poučení o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty (§ 85 odst. 3 tohoto zákona).“*

Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku č. j. 7 As 94/2012-20, *„s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásky“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedeným odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost.“*

K dané problematice se Nejvyšší správní soud shodně vyslovil i ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2013. č. j. 4 As 8/2013-27, v němž mimo jiné uvedl, že *„je zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil. V této*

souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že na předmětném oznámení a pokutových blocích jsou uvedena stejná ustanovení těchto právních předpisů. S ohledem na shora uvedené, tak nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že není zřejmé, za jaké jednání byl blokovou pokutou postižen, ani námitce, podle které obecný popis skutku uvedený na pokutových blocích odůvodňuje rovněž právní kvalifikaci přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.”

Nutno konstatovat, že řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, jedno zda rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje. K tomu lze odkázat na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011-87, z něhož lze dovodit, že namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ustanovení § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti.

Žalobce v nyní projednávané věci namítal, že přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání řádně vymezeny a že tedy není patrné komu, kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39.

Žalobce se však mýlí, pokud z jím poukazovaného rozsudku dovozuje nepřípustnost strohých a zkratkovitých formulací. Naopak i v uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud s poukazem na svoji dřívější judikaturu výslovně uvedl pod bodem [22], že *„s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsoblosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění.“*

V dané věci posuzoval krajský soud s ohledem na obsah žaloby zákonnost a správnost postupu správních orgánů při posuzování podkladů pro záznam bodů u žalobce do registru řidičů celkem ve třech případech přestupků spáchaných a projednaných v blokovém řízení ve dnech 11. 4. 2013, 16. 10. 2012 a 2. 8. 2012.

Krajský soud ověřil, že na všech pokutových blocích je vyplněno jméno a příjmení přestupce (tj. žalobce), jeho rodné číslo nebo datum narození, jeho adresa místa pobytu, je uvedeno ověření totožnosti dle občanského průkazu, na všech pokutových blocích je jeho podpis (což ostatně ani nerozporoval) s tím, že souhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení. Každý pokutový blok je opatřen otiskem razítka Policie České republiky.

Krajský soud předesílá, že z obsahu pokutových bloků, konkrétně z popisu místa, kde mělo dojít ke spáchání předmětných přestupků (v podrobnostech níže), mu nevznikla nejmenší pochybnost v tom směru, že by snad přestupky byly

spáchány na soukromém pozemku, což žalobce spojuje s otázkou věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Nutno ovšem říci, že bez jakékoliv konkretizace. Tuto otázku nastoluje ryze v obecné a hypotetické rovině. Ani u jednoho ze spáchaných přestupků nepřišel žalobce s konkrétním tvrzením, že by snad k přestupku mělo dojít na tom kterém (jím označeném) soukromém pozemku. Žalobce neuvedl ani jedinou indicii, že by příslušníci Policie České republiky měli v přezkoumávaných případech důvod provádět (a prováděli) kontroly mimo veřejné komunikace.

Dále krajský soud předesílá, že neobstojí námitka, že jde o vadnou právní kvalifikaci přestupku, když je na pokutovém bloku specifikována jako „§ 125c/1f8 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p.p.“ nebo „§125c/1f5 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů“ nebo „§125c/1f3 zák. č. 361/00 Sb., ve znění pozdějších předpisů“. S ohledem na shora citované právní závěry plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu považuje krajský soud takovou právní kvalifikaci spáchaného přestupku za naprosto jasnou a dostačující. Je nepochybné, že žalobce v takových případech spáchal přestupek vymezený v § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 nebo bod 5 nebo bod 3 zákona o silničním provozu. Tytéž závěry platí, pokud jde o formulaci „§ 70/2a z. č. 361/2000 Sb.“, neboť je zcela jasné, že řidič motorového vozidla v takovém případě porušil povinnost stanovenou v § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Konečně stejně tak není nutné trvat na formulaci právní kvalifikace „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“, jak požadoval žalobce. Zcela postačí zaznamenat takový údaj na pokutový blok v podobě „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“ Za použití selského rozumu musí být každému po přečtení tohoto údaje zřejmé, jaké ustanovení zákona o silničním provozu v takovém případě pokutovaný řidič nedodržel.

Krajský soud rovněž konstatuje, že ze shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu neplyne, že by při popisu místa spáchání přestupku bylo nutné na pokutovém bloku vypisovat např. číslo popisné domu nebo jiné stavby v ulici (nebo v obci, pokud ta na ulice členěna není), u něhož (nebo poblíž něhož) mělo k přestupkovému jednání dojít; stejně jako není nutné vypisovat, kterým směrem přestupce jel či kilometrové místo komunikace. Uvedení takových doplňujících údajů v pokutovém bloku může být jistě za určitých okolností účelné, nelze je však mít za povinné. Takové požadavky považuje krajský soud za naprosto přepjaté a nedůvodné, zcela se míjející se smyslem blokového řízení, kterým je rychlé vyřízení přestupku na místě za situace, pokud přestupce spáchání přestupku uznává a s vyřízením věci formou blokového řízení souhlasí. Lze očekávat, že pokud by na pokutovém bloku byly ze strany policistů či strážníků uvedeny chybné nebo neurčité údaje ohledně místa spáchání přestupku (a to i např. v tom směru, že byl spáchán na soukromém pozemku – viz shora), přestupce by takový pokutový blok neměl v rámci důvodně předpokládaného střežení si svých práv podepisovat. Pokud tak učiní, dává tím nepochybně najevo souhlas s jeho obsahem, tedy i s tím, že obsah pokutového bloku je pro něj srozumitelným.

Ve světle shora uvedeného krajský soud přistoupil k posouzení náležitostí jednotlivých pokutových bloků, které byly žalobcem zpochybňovány.

Pokud jde o přestupkové jednání ze dne 11. 4. 2013, krajský soud z obsahu správního spisu ověřil, že na pokutovém bloku je vyplněna doba spáchání přestupku

(s přesností na minuty) a místo (je uvedeno město, ulice a specifikace křižovatky, kde k přestupku došlo, a to místem uvedení blízkého obchodního domu), je uvedena registrační značka vozidla a přestupek popsán jako „nedání přednosti protijedoucímu - § 21 odst. 5 zák. 361/2000 Sb.“ Pokuta byla uložena za přestupek dle „§ 125c/1f8 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ Není tedy dle krajského soudu pochyb o tom, jakého deliktního jednání po stránce skutkové se žalobce dopustil a jaká je jeho právní kvalifikace. Dále je uvedena výše pokuty a jméno, příjmení, identifikační číslo a podpis kontrolujícího policisty, stejně jako podpis žalobce.

V souvislosti s tím krajský soud upozorňuje, že není pravdivé tvrzení žalobce, že by se na pokutovém bloku měl objevit údaj o právní kvalifikaci tohoto přestupku jako „§ 6/1 z. č. 361/2000 Sb“. Takový údaj daný pokutový blok neobsahuje. Stejně tak není na místě, aby obsahoval právní kvalifikaci „§ 4 písm. c zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“, jak požadoval žalobce. S ohledem na popis skutkového děje daného přestupku obsažený v Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 12. 4. 2013 není aplikace tohoto ustanovení přiléhavá (v úvahu by přicházela spíše aplikace § 4 písm. b citovaného zákona, ale její citace na pokutovém bloku s ohledem na shora uvedené údaje rozhodně nebyla nutná, měla by pouze doplňující povahu). S nedůvodností dalších žalobcových výtek vůči náležitostem tohoto pokutového bloku se krajský soud vypořádal výše.

U pokutového bloku ze dne 16. 10. 2012, krajský soud ověřil, že na pokutovém bloku je vyplněna doba spáchání přestupku (s přesností na minuty) a místo (město a ulice), je uvedena registrační značka vozidla a přestupek popsán jako „jízda na červenou - § 70/2a 361/2000 Sb.“ Pokuta byla uložena za přestupek dle „§ 125c/ 1f5 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů“. Není tedy dle krajského soudu pochyb o tom, jakého deliktního jednání po stránce skutkové se žalobce dopustil a jaká je jeho právní kvalifikace. Dále je uvedena výše pokuty a jméno, příjmení, identifikační číslo, podpis kontrolujícího policisty a podpis žalobce. S nedůvodností dalších žalobcových výtek vůči náležitostem tohoto pokutového bloku se krajský soud vypořádal výše.

U pokutového bloku ze dne 2. 8. 2012, krajský soud ověřil, že na pokutovém bloku je vyplněna doba spáchání přestupku (s přesností na minuty), je uvedena registrační značka vozidla a přestupek popsán jako „§ 18/4 zák. 361/2000 Sb. 50/80 (77)“. Pokuta byla uložena za přestupek dle „§ 125c/1f3 zák. č. 361/00 Sb., ve znění pozdějších předpisů“. Není tedy dle krajského soudu pochyb o tom, jakého deliktního jednání po stránce skutkové se žalobce dopustil (překročení nevyšší dovolené rychlosti stanovené zvláštním předpisem v obci o 20 km/h a více) a jaká je jeho právní kvalifikace. Dále je uvedena výše pokuty a jméno, příjmení, identifikační číslo, podpis kontrolujícího policisty a podpis žalobce.

S nedůvodností většiny žalobcových výtek vůči náležitostem tohoto pokutového bloku se krajský soud vypořádal výše. Pokud jde o identifikaci místa přestupkového jednání, pak žalobci lze přisvědčit v tom, že na pokutovém bloku v kolonce „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ není tento údaj uveden. Pod touto kolonkou je však uvedeno, že pokutový blok byl vyplněn „V Bergov“ dne 2. 8. 2012. Z Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 6. 8. 2012 plyne, že daného přestupku se žalobce dopustil v obci Bergov. Dle krajského soudu by samozřejmě bylo vhodnější, pokud by místo spáchání přestupkového jednání bylo na

pokutovém bloku specifikováno v té kolonce, která je k tomu na pokutovém bloku vyhrazena. V přezkoumávané věci má však danou specifikaci místa přestupku za dostatečně přesnou. A to nejenom s ohledem na obsah shora uvedených podkladů, ale také vzhledem k tomu, že žalobce nepřišel v žalobě s žádným tvrzením, že by snad uvedený přestupek neměl spáchat v obci Bergov, resp. že jej měl spáchat (s ohledem na povahu přestupku) v nějaké jiné obci. Krajskému soudu rovněž neušlo, že žalobce u daného přestupku inicioval obnovu přestupkového řízení, jeho žádost o obnovu řízení však Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, územní odbor Jeseník, rozhodnutím ze dne 10. 9. 2014, Č. j.: KRPM-102300-2/PŘ-2012-141106, zamítlo. Ani z podkladů vztahujících se k tomuto řízení neplyne, že by žalobce rozporoval místo spáchání přestupku, tedy že by tvrdil, že daný přestupek měl spáchat na místě jiném. Pokud jde o skutečnost, že na pokutovém bloku není uvedena ulice, krajský soud konstatuje, že s největší pravděpodobností není obec Bergov na ulice členěna. S ohledem na právní kvalifikaci přestupku nepovažuje podrobnější dokazování ohledně této otázky za potřebné.

Krajský soud proto uzavírá, že všechny shora popsané specifikace přestupkových jednání splňují požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech na jednotlivých pokutových blocích uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se žalobce jako přestupce dopustil, a kdy a kde se tak stalo. Zákonem požadované údaje jsou na jednotlivých rozhodnutích (pokutových blocích) identifikovány dostatečně a znemožňují, aby nastaly jakékoli pochybnosti o tom kdy, kde, jakou osobou a jaký přestupek byl spáchán. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobci se nepodařilo relevantně zpochybnit způsoblost jednotlivých rozhodnutí o přestupku (pokutových bloků) jako podkladů pro záznam bodů do registru řidičů.

S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. únor 2017

JUDr. Jan Rutsch v.r.
předseda senátu